

עלון קיבוץ העוגן מס' 64 | אוגוסט 2017 | אב-אלול תשע"ז

שָׁלוֹם, שָׁלוֹם, שָׁלוֹם, שָׁלוֹם כְּפֹתָה א',
 שָׁלוֹם לַגִּפְנֹת, לָגֵן.
 שָׁלוֹם, שָׁלוֹם, שָׁלוֹם כְּפֹתָה א',
 הַגִּעְנוּ, אֲנַחְנוּ כָּאן.

צילומים: מעיין ברקמיר, מנדי פאלק

בעולם נדמה שמישהו קצת השתגע. הניאונאציזם הרים ראשו בצורה בוטה, מפחידה ומפלצתית, כפי שלא חשבנו שנראה עוד לעולם, ודווקא בארצות הברית. נשיא אמריקאי גזען ואנטישמי עם נכדים יהודים כשרים למהדרין, מגנה בקול רפה את המהומות ומתרברב למי יש גדול יותר מול נשיא צפון קוריאני עוד פחות מאוזן וצפוי ממנו... אכן לא משעמם על פני כדור הארץ.

בארצנו הקטנטונת ממישיכות לתפוס תאוצה ההפגנות השקטות של אנשי השמאל ואנשים נוספים שמאסו בסחבת של היועץ המשפטי לממשלה העושה הכל על מנת למרוח ולדחות את הקץ בהבאתו לדין של ראש ממשלת ישראל. מה שהחל כהפגנה קטנה בעיר פתח תקווה, הולך ותופס תאוצה בערים נוספות, ומי ייתן ויצליח גם לזעזע ולעשות שינוי.

ואצלנו כאן, בקיבוצנו הקטן והירקרק, מתכוננים במרץ לחגיגות ה 70 שיחולו בחודש הבא, ויסחפו אחריהן אנשים רבים מכל קצוות הארץ ומעבר לים.

וב"ביתנו" החודש, ראיון משותף עם כל הצוות המוביל שלקח על כתפיו את הובלת חגיגות ה 70, פגישה מרתקת עם מישהו שחי איתנו כבר לא מעט שנים והולך להרים את כל המופע של חגיגות ה 70, מתכון קיצי לקוקולידה משף מפתיע וצעיר במיוחד, זיכרון מתוק מבובטרון שהיה פה פעם ואיננו עוד, ועוד ועוד סיפורים ושאר פרפראות.

ולסיום, הגיע הזמן לאמר תודה לכתבת הצעירה והנמרצת שלנו, **רוני בלייר**, המתחילה בדרך חדשה ממש בימים אלו, ותצטרף לשנת שירות ב"כפר נהר הירדן", לילדים החולים במחלות כרוניות. תחסרי לנו מאוד רוני. תרמת לנו המון מכישרונך, חריצותך ויכולת הכתיבה הבוגרת שלך. דלתנו תמיד תישאר פתוחה בעבורך. שיהיה בהצלחה בשנת השירות, שתחוו, תלמדי ותהני.

ולכם חברים וחברות, נאחל קריאה מהנה, המשך מנוחה ורוגע בחופש הקצר שעוד נותר, ושתיחנו מ"ביתנו".

רית ומרב

שלום לכם

החופש הגדול מגיע לקיץ, הימים אט אט מתקצרים, והגיע הזמן לחזור לשגרה.

המורות כבר מכינות מערך שיעורים לקראת שנת הלימודים המתקרבת בצעדי ענק, הגננות מקשטות את הגן לקראת הילדים החדשים שיגיעו, בוגרי הגן שרק אתמול עוד שיחקו בחצר הגרוטאות, נרגשים ונלהבים לקראת העלייה לכיתה א', שוב נחזור לפקקי הענק בכבישים, לרכבות הדחוסות בשעות השיא, ליום העבודה הארוך... שגרה.

הקיבוץ משתתף בצערם של אבי וחנה ליכטבראון

במות האב והסב שמואל ליכטבראון ז"ל

יהי זכרו ברוך

כתובת המערכת: kh8982171@gmail.com עריכה והפקה: מרב אילן ורית ברוך

עיצוב גרפי: רוני אסקפה שני איורים: יעקב גוטרמן תשבץ: דינה וויג תמונות ארכיון: רותי לקנר הילר

סוף שבוע בשווייץ

גדי גדיש

אכלתי לי כמה פרוסות בתאבון, ומאושר על בטן מלאה, צעדתי לכיוון מגורי החיילים.

בעודי מתקרב, ראו עיניי כי מחוץ לחדר מסתובבים להם כל מיני בהירי עור ובלונדיניים, המדברים בשפה זרה. כשפתחתי את דלת החדר, להפתעתי, גם שם מצאתי את הזרים. די מהר הבנתי שאלו הם מתנדבים. אבל... איפה החפצים שלי? איפה מיטתי? לאן הועברו מגורי החיילים? התחלתי לברר בין חברי הקיבוץ, אולי מישהו מהם יודע. התברר לי שבאחד מסופי השבוע האחרון נים כמה מחברי קבוצת רימון שהיו בחופשה מהצבא, העמיסו על עגלת טרקטור את החפצים שהיו בחדרי (בתמונה) והעבירו הכל אל הצריפים של שכונת "שווייץ" - המקום הגבוה ביותר בקיבוץ, ומכאן בעצם שמה... והיא כללה קבוצת צריפים, בכל צריף 4 חדרים ובכל חדר - מעטה, 4 חיילים.

בהגיעי לשם נשמתי לרווחה כשמצאתי את מיטתי, אך כל בגדיי ומצעני המיטה לא היו, הכל הושלך למכבסה. בגולני אימנו אותנו להסתדר בכל מצב נתון, על כן היה עליי למצוא פתרון, וכך היה: הלכתי אל אבא שלי וביקשתי שישאיל לי מכנסיים וחולצה מבגדיו, כדי שאוכל להגיע אל ארוחת שישי בחדר האוכל. היו קצת קשיים, אך אל הארוחה הגעתי לבסוף, כשלגופי מכנסיים באורך שלושה-רבעים, שלא היו באופנה באותם ימים... לסיום - הרווחתי סוף שבוע בשווייץ וחזרתי ליחידה במצב רוח מרומם.

מזה כשנה מגיעה אלי ליאורה אגם פעם בשבוע. יחד אנחנו ממיינים תמונות שהיו בעבר על שקופיות בארכיון העוגן. השקור פיות הומרו לתמונות דיגיטליות על גבי דיסקים, על ידי וולטר ז"ל, אביה של ליאורה ממעיין-צבי.

במהלך מיון התמונות נתקלתי בתמונה של כמה מחבריי לקבוצת רימון, מעבירים ציוד ביתי על עגלה רתומה לטרקטור. תמונה זו הייתה כחוליה מקשרת בסיפור אותו אספר כעת.

בסוף קיץ '67, כ- 50 שנים לאחר, החיים חזרו אט אט למסלולם אחרי מלחמת ששת הימים. בתקופה זו החלו להגיע גלי מתנדבים ומתנדבות לקיבוצי הארץ, ובין היתר להעוגן. אלא שקיבוצנו קולט המתנדבים, לא תכנן מראש את מקום משכנם. ישבו שועי הקיבוץ על המדוכה ושברו את הראש במציאת פתרון מהיר למצוקת דיור המתנדבים.

במקביל, אני שרתי בסדיר בחטיבת גולני ברמת הגולן, ליד קוניטרה. היה לנו סבב חופשות, כך שכל מספר שבועות יצאתי הביתה, להעוגן. באותם ימים היו לחיילי קבוצת רימון מגורים בצד המערבי של הקיבוץ, על פי הנוסחה של שניים בכל חדר.

וכך, יום יפה אחד בחופשתי השנייה או השלישית אחרי המלחמה, הגעתי לקיבוץ בשעת אחר הצהריים, וכהרגלי הפניתי צעדיי קודם כל אל "פינת ארוחת ארבע" בחדר האוכל. שם, על השולחן, עמדו ריבה, מרגרינה, וחלה טרייה ממשמר השרון אותה פרסתי במכונת הלחם.

נעים להכיר: שאול איכטראן

ראיין: יעקב גוטרמן

היחס אלינו היה ממש גרוע.

שבויי המלחמה הגרמנים התייחסו בריספקט כלפינו, בעוד ששומרינו הרוסים לא הבדילו כלל בינינו, והתייחסו אלינו כפי שהייתם תייחסו לגרמנים. בדרך כלל יחסם של הרוסים כלפי שבוייהם היה טוב. הועסקנו בכל מיני עבודות, גם בחקלאות. המלחמה היתה בעיצומה והאוכל שקיבלנו היה בצמצום, גם אצל הרוסים ששמרו עלינו.

כשהסתיימה המלחמה השתחררתי בתור נתין צ'כי. הרוסים רצו להחזיר אותי לעירי, אך ביודעי שהעיר נמצאת כבר בשלטון סובייטי, ביקשתי לחזור לבודפשט, העיר ממנה נלקחתי. את הרוסים הרי כבר הספקתי להכיר מקרוב היטב היטב... הרוסים מסרו אותי לשלטונות ההונגרים. פניתי לארגון הג'וינט, ועברתי למחנה העקורים בגרמניה. הייתי אז בן 23. זה היה בעצם מחנה של יתומים יהודים, ילדים עזובים מהונגריה, שנוהל על ידי השומר הצעיר. הוא שכן במקום שנקרא Stuth bei Anzbach. המחנה שימש בזמנו כמחנה נופש לקצינים הגרמנים.

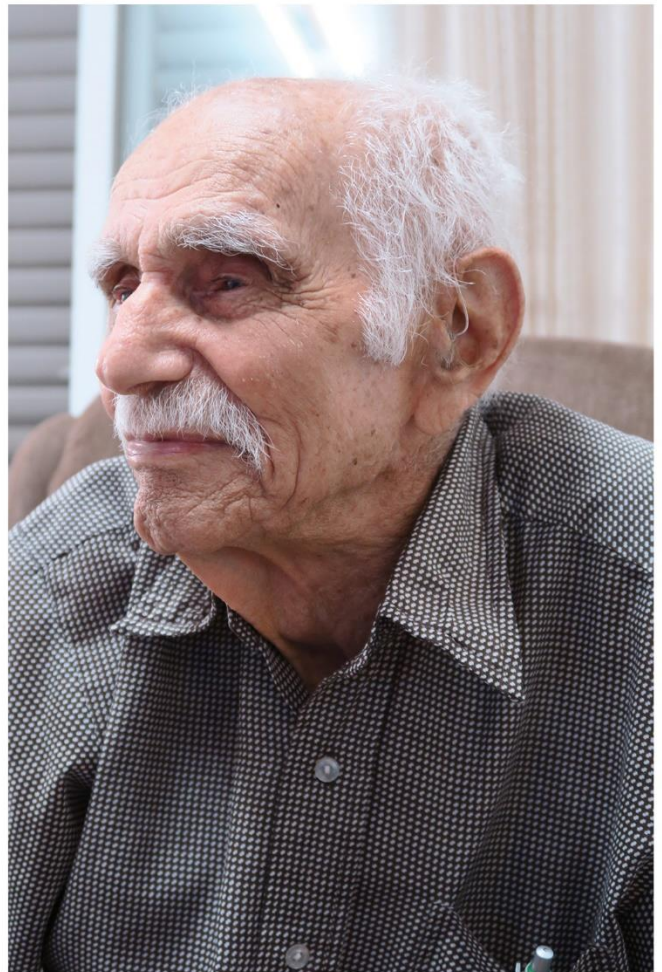
כפי שמעיד התצלום המצורף, המחנה שינה את ייעודו תכלית השינוי: בבתים שאך תמול-שלוש נפשו קצינים נאצים, גרו עתה יתומים יהודים, תחת דגל השומר הצעיר, שהכינו עצמם לקראת העלייה לארץ ישראל...

בשנת 1947, כשהכינו את האנייה "אקסודוס" להפלגה, אני התבקשתי לשמש מדריך מלווה של הילדים.

הסיפור ידוע: באנייה ישנה, שיכלה להכיל 600 נוסעים, נבנו עתה 4,500 דרגשים צפופים. עלינו על האנייה ב-10 ביולי 1947 בנמל סט. המשחתות הבריטיות תקפו אותנו בלב ים, ונגחו בדפנות הספינה. הנחישות ומאבק הגבורה של המעפילים, הפכו את "אקסודוס" לסמל של מאבק הרואי. אני זוכר היטב כיצד שתי משחתות בריטיות השתלטו על האנייה שלנו והובילו אותה לחיפה. את המעפילים, ניצולי השואה, החזירו הבריטים במשחתות חזרה לגרמניה.

את **מרדכי רוזמן** לא הכרתי על האנייה. הוא היה מנהיגם של המעפילים הפולנים, ואילו אני הייתי בקבוצה ההונגרית.

המשך בעמוד 4

"נולדתי בשנת 1922 בעיר סקרש שבזמנה השתייכה לצ'כוסלובקיה, והיום היא באוקראינה. שלישי מתושביה היו יהודים. אבי נפטר כשהייתי רק בן שנתיים. הוא חלה בעת שירותו בצבא האוסטרו-הונגרי, ונפטר אחרי שחרורו. אמי, בלומה, נשארה אלמנה מטופלת בשישה ילדים ואני הצעיר ביניהם. היינו ארבעה בנים ושתי בנות.

כיצד מפרנסים שישה ילדים? אמא נהגה לנסוע לכפר לחלוב שם פרות, ואחר כך מכרה את החלב בעיר. אני מוכרח להגיד שלמרות הכול, מעולם לא הרגשתי בבית מצוקה כלכלית.

למדתי בבית ספר צ'כי. הפסקתי את הלימודים שלי באמצע, ונסעתי לבודפשט כדי לעבוד ולעזור בקיום המשפחה. בבודפשט עצרו אותי ההונגרים בשירות הגרמני, והעבירו אותי למחנה עבודות-כפייה שהיה סמוך לחזית הרוסית. בהיותנו בחזית, התארגנתי עם מספר חברים והצלחנו לברוח אל הצד הרוסי. צחוק הגורל, הרוסים הכניסו אותנו למחנה שבויים יחד עם החיילים הגרמנים שנפלו אצלם בשבי. המחנה היה בחצי האי קרים.

עלי להסביר שלחזית הגעתי בשירות הצבא ההונגרי, שהיה בן ברית לצבא הגרמני, בפלוגת-עבודה נודדת שטולטלה ממקום למקום והועסקה בעיקר בעבודות חפירה, כריתת עצים, וכד'.

המשך מעמוד 3

היתה שעת ערב מאוחרת כשהודיתי לשמואל על שהסכים להתראיין, ויצאתי מדירתו הצנועה, הנזירת משהו, אל הקיבוץ שעטה כבר עלטת לילה. בדרכי הביתה חשבתי על דרכו ואורחו של האיש המופנם והעניו הזה, שבכל מפגש עמו תמיד זכית אצלו לחיוך של טוב לב ושל מאור פנים. האיש התברך בתבונת כפיים מולדת, ואופי נייד שתוקנו על ידו, ידעת שאינם זקוקים לשום בדיקה...

תמונות עולות ומתייצבות מן העלטה... שמואל וזלאטי רעייתו, זוג בני אדם שאהבה נאמנה וצניעות מופלגת חברו בהם לאחדות אחת, אותה אחדות שעזרה להם לצלוח יחד מכות גורל.

מה ארכה ארכה הדרך... מן העיירה סקורוש שבפאתי מזרח אירופה... דרך הנגישות מיד הפשיסטים ההונגרים והגרמנים... דרך הבריחות והתלאות... וטלטולי "אקסודוס" בלב ים... והפלמ"ח וקרבות תש"ח...

דף אחד נוסף בספר דברי הימים של עם ישראל במאה העשרים.

חזרנו לגרמניה. עם קום המדינה החלו להעלות בצורה לגאלית קבור צות-קבוצות ארצה. אני הגעתי לכאן ב-1948. ישר מן האנייה לקחו את כל הצעירים לצבא. אותי גייסו לפלמ"ח. הבסיס שלנו היה בק ריית-ענבים. היה אצלנו ערב רב של אנשים שדיברו בביליל שפות. גייסו אותנו למלחמה כשכל הכשרתנו הצבאית הסתכמה בשלושה ימי אימונים בלבד!... צירפו אותנו ליחידות השונות של הגדוד הרביעי בפלמ"ח. רבין היה המג"ד שלנו, ודדו היה מפקד הפלוגה שלי. השתתפתי בכמה פשיטות על כפרים ערביים, שהיוו חלק מהמאמץ לפתוח את הדרך לירושלים הנצורה. כעבור זמן הועברנו דרומה, אל החזית המצרית. השתחררתי כעבור שנה וחצי. בדמי השחרור שלי מיהרתי לקנות לעצמי שני זוגות נעליים, אבל היתה לי בעיה לא קטנה: לא היה לי בעצם איפה להניח אותם...

אחרי השחרור הוצע לי להישאר בצבא כנהג אזרח. הסכמתי.

עם **זלאטי** אשתי ז"ל, נפגשתי אצל אחותה בתל-אביב. ההיכרות בינינו הובילה אל החתונה. אחותי, **רבקה טראוריג** ז"ל, שהיתה כבר אז חברת העוגן, שכנעה אותנו לעבור לקיבוצה. כאן נולדו ילדינו, **אבי ומירון**. מירון חלה בגידול בראשו, שכתוצאה ממנו הוא נפטר. זה קרה בשנת 1981. מירון היה בן 21 במותו.

כשהקיבוץ קיבל את המשאית "סקאניה", שכנעו אותי להיות נהגה. עבדתי בקיבוץ גם כחצרן.

תיאטרון הבובות "אפרוני" לזכרו של אפרא ג'ורן ז"ל

רוית ברוך

תיאטרון הבובות "אפרוני", הוקם ביוזמתה של **אהובה גורן**, בשנת 1975, לזכרו של **אפרא ז"ל**, בנם של **אהובה וזכריה**, שנפל במלחמת יום הכיפורים.

התיאטרון פעל במשך 10 שנים והפיק 16 הפקות עם מספר לא מבוטל של הופעות גם בקיבוצים נוספים בעיקר לקראת החגים. ההצגות הועלו לאורך השנים עם מספר רב של משתתפים שלקחו חלק וליוו את התיאטרון בדרכו הארוכה.

אני בחרתי להתמקד הפעם בזיכרונות שלי ושל יתר החבורה מבני גילי שהשתתפו אז בתיאטרון. התיאטרון נסגר כשאהובה הרגישה שאין בכוחה להמשיך לנהל את המפעל ואין מי שיחליף אותה.

אז איך בעצם הכל התחיל...

ביולי האחרון, בערב חמים ונעים, ישבנו בחברותא במרפסתה המטופחת של **מרגה דה - ברין**, לרגל ביקורה של בתה **רותם** בארץ, ואז הפתיעה אותנו רותם ושלפה תמונות שניתנו לה ימים ספורים לפניכן מאביה, נחום גילבר. בין התמונות היו תמונות מ"תיאטרון אפרוני" בו השתתפנו אנחנו בילדותנו.

מיד התחלנו להעלות זיכרונות: "איאה איאה החמור הגיע!", "גע גע מה קרה?" "תוך כדי העלאת זיכרונות, הגיע הרעיון לראיין את אהובה על מפעל יפה זה.

תכננו להגיע לראיון כל החבורה שכיכבה אז בתיאטרון: **רותם גילבר**, **אלה שחר**, **הדס ברנע**, **מורן גרטלר**, **ליאת שמרר** ואנוכי, אך מאילוצים שונים זה לא יצא לפועל. בסופו של דבר נותרתי אני, רוית, עם אהובה, שחזרה יחד איתי עשרות שנים אחורה בגעגוע אל התיאטרון שהיה ואיננו עוד.

מהיכן הגיע הרעיון להקים את תיאטרון הבובות לזכרו של אפרא?

אהובה סיפרה לי כי היא ילידת צ'כוסלובקיה, שם תיאטרון בובות היה מאד מפותח והיו לה זיכרונות טובים מהמופעים. לאחר נפילתו של אפרא היה חשוב לה להנציח את זכרו באופן חיובי, הנצחה שילדים יאהבו ויתחברו אליה, וכך קם התיאטרון.

מי כתב את ההצגות ועל פי מה נבחר הנושא שלהן? האם היה להן קשר לסיפורים שאפרא אהב?

זכריה עסק שנים רבות בחקר החגים והתרבות. לפני בוא החגים היה מוזמן למקומות שונים כדי לספר את סיפורי החג ומשמר עיוותיו ומכאן הגיע החיבור המיידית שההצגות ייכתבו בנושא החגים. להצגות לא היה קשר לסיפורים שאפרא אהב. זכריה סיפר מהידע הרב שלו ואהובה כתבה את התסריט לפני בוא החג.

היכן היה ממוקם התיאטרון ואיך גויסו השחקנים?

התיאטרון היה ממוקם במטבח הילדים בחדר האוכל הישן. באופן טבעי השחקנים גויסו מקרב ילדי הקיבוץ. השתתפו גם בני חברת הנוער "רקפת", שהתחנכו אז בהעוגן, גם חברים מבוגרים מהקיבוץ וגם מיישובי הסביבה.

השחקנים הוזמנו לחזרה לאחר שהביעו את רצונם להשתתף ולאחר שאהובה בדקה שהם מדברים בשפה ברורה ורהוטה ובעלי כושר התמדה.

מי יצר את הדמויות וכמה אנשים היו שותפים בפרויקט זה?

את ראשי הדמויות יצר **וולטר וויטש** ואת התלבושות תפרה **מרים גולדברגר ז"ל**.

לפרויקט התגייסו רבים וטובים, אנשים נחמדים ומסורים אשר פתרו כל בעיה שהתעוררה. היו שותפים בבימוי, בסיפור, בתלבושות ואביזרים, בהקמת הבמה והתפאורה, בחשמל, תאורה, הקלטות ושירה בציבור.

דני הקטן והשוטר ניסים

מה עלה בגורל הבובות?

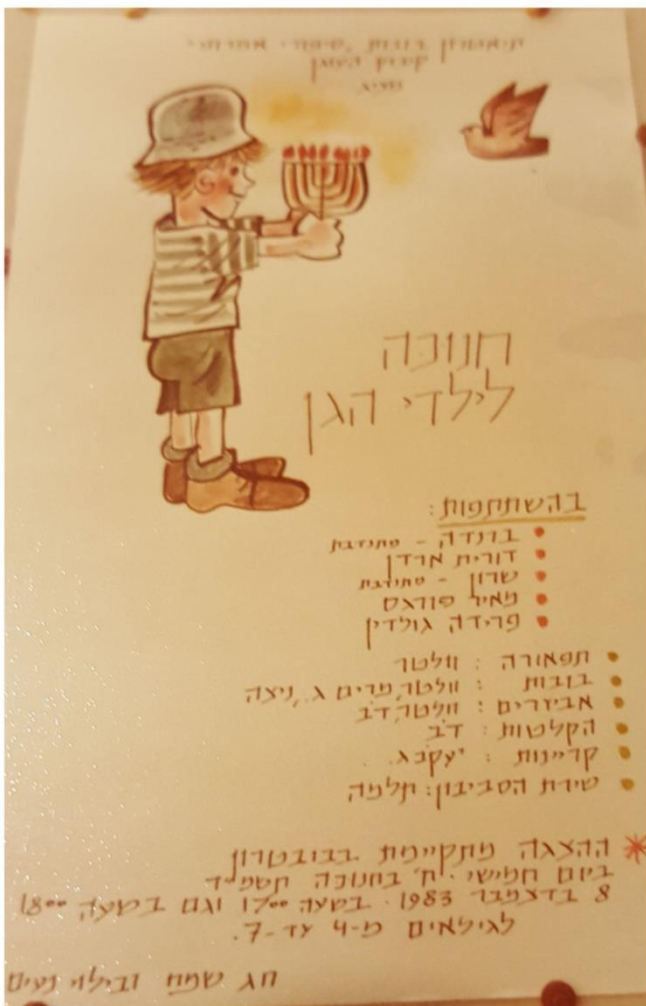
אהובה מספרת בעצב כי עם סגירת התיאטרון בהעוגן, הבובות נתרמו לבתי ספר בישובי האזור, אבל המפעל לא צלח ולבסוף נעלמו הבובות. נותרו רק האלבומים שהיא שמרה, יחד עם תמונות רבות המתעדות את סיפורו של הפרויקט הייחודי הזה.

בינואר האחרון חגגה אהובה 95. את זמנה היא מעבירה בביתה, בעזרת המטפלת המסורה מנג'ו, ובביקורים ב"בית שיבולים", שם היא אוהבת להשתתף בשיחות ובדיונים ולפתור חידונים. אהובה מאחלת לקיבוץ שימשיך לפרוח ולקדם את ענפיו, ולעצמה מאחלת שתהיה בריאה וחזקה.

חנוכה 1983

אהובה מציינת שהייתה הרגשה של עשייה חינוכית חשובה באווירה מאד טובה, והיא חשה שלא רק לה אכפת, אלא גם לכל הסובבים אותה, אפרא היה של כולם. היא זוכרת שכל סיום מחזור של הצגות, נעשתה מסיבה לכל המשתתפים במועדון ויחד הם שרו את שירי ההצגה.

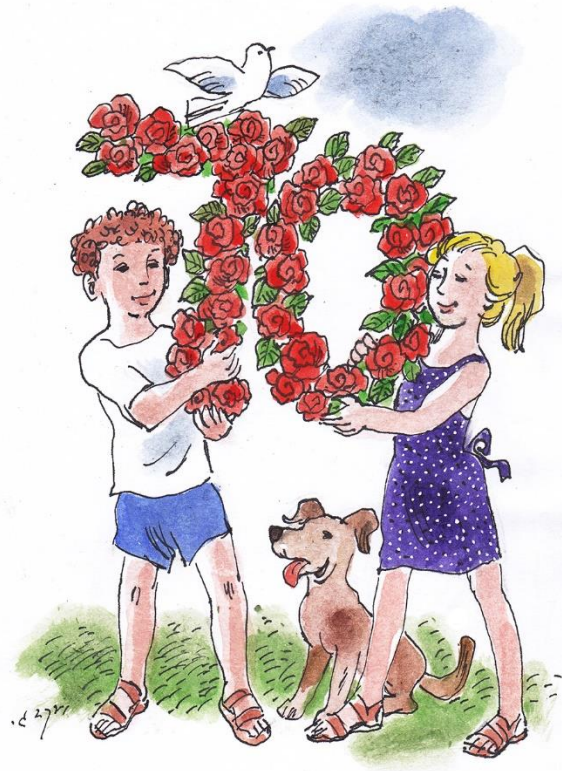
תערוכה 1989, סבא זלמן

חנוכה 1979

מעשה בעז

רוית ברוך, מרב אילן

חיכינו, ציפינו, רשמנו והדגשנו ביומנים, פינינו את הזמן, עצרנו את הכל, הרכבת האווירית בדרכה אלינו – והנה זה מגיע...

בראש השנה הקרב ובא, 21-23/9/2017, נציין ונחגוג בהעוגן את אירועי ה-70 בשלושה ימים של אירועים מרגשים במיוחד!!

אז בזמן הקצר שעוד נותר, אספנו בפאב שמאב את אלו שבלע-דיהם כל המפעל הענק הזה לא היה קורם עור וגידים, רעיונות, פרויקטים, חגיגות ועוד ועוד...

למרות שלא כולם יכלו להגיע, היה לנו ערב מרתק בו למדנו סופסוף איפה הכל התחיל, מי מנהל את כולם, איך מתקבלות ההחלטות, על מה תמיד יהיו חילוקי דעות ועוד פיקנטריה שלא תבייש אף קבינט.

*** חשוב לנו לציין, שלאורך כל הכתבה, אנו מקפידות שלא לציין את שמות כל אלו שתרמו, עבדו, התנדבו ועשו נפלאות ועוד יעשו למען חגיגות ה-70, וזאת על מנת שחלילה ונשכח מישהו או מישהי, ושוב, שלא במתכוון, נצא לא בסדר....**

עמכם הסליחה.

בגיליון זה, מצורף בעמודי האמצע, לוו"ז חגיגות ה-70 הרשמי. מוזמנים לתלוש אותו, לשמור עליו, לשנן אותו ולהתחיל ממש להתרגש...

זה היה הערב שהיה...

נוכחים: **יוסי גרטלר, שאול נשרי, אורלי שלם, עינת גיל, רז בן שלום, עפרה יעקב, שני אגם נאור** (שהגיעה עם גילי הקטנה).

חסרות: **נורית שמרר נפתלי, עפרה רוזמן.**

אז איך בעצם החל הכל?

אורלי: "נורק'ה ויוסי הם חלק מפרויקט 'נפרדים מהגבעה', שאני ארגנתי כ'שרמות חפר' עברו לבית ספר חדש ולקחתי אותם איתי להיות בצוות. ליוסי עלה רעיון לעשות את חגיגות ה-70 להעוגן, והוא פנה לנורית שתמיד מיד מתלהבת ואוהבת לעשות פרויקטים. הם פנו אליי להצטרף. כל כך התרגשתי מהפנייה שלא יצאה לי המילה לא..."

שני: "בהמשך גם התקיים במועדון לחבר מפגש פתוח של כל מי שרוצה להשתתף ולקחת חלק בצוות שיכין את חגיגות ה-70. מבין האנשים שהיו שם, נבחר המרקם המעולה שנמצא כאן היום."

יוסי: המפגש הראשון היה באוגוסט לפני שנה. הפגישה הראשונה שלנו כצוות הייתה סביב אוקטובר נובמבר.

אורלי: "יוסי הוא מנהל הצוות ומנהל החג."

יוסי: "לכל אירוע/פרויקט יש אחראי מהקיבוץ (משפחה, אדם יחיד, חברים) ואחראי מהצוות. ביום הילד לדוגמה היה מישהו מהצוות שליווה את המשפחה שארגנה את הפרויקט, כך גם עם יום העלייה לקרקע וכיו..."

במה עוסקות הפגישות? מה התכנים?

אורלי: "במה אמור להיות בחגיגות ולפניהן. היו המון רעיונות במחשבת ולא הצלחנו להגשים הכל – אם בגלל מגבלות תקציביות ואם בגלל דברים אחרים."

כאן מתקיים ויכוח קולני האם הדברים נפלו בשל בעיה תקציבית או בשל חוסר היענות של חברי הקיבוץ. הצוות לא מגיע להסכמה פה אחד.

יוסי: "כל הפעילות, אם מהקיבוץ, אם מעוזבי קיבוץ, שוכרים וכו... נעשית בהתנדבות מלאה, למעט ספקים חיצוניים. גם לגבי היענות יש אי הסכמה גורפת בין חברי הצוות..."

שני: "רוב האנשים שאני פניתי אליהם – הסכימו בשמחה."

רז: "באמת שרצינו לערב כמה שיותר אנשים, כמה שיותר משפחות. מאוד ניסינו אני חייב להגיד."

יוסי: "הכוונה הייתה לחבר פרויקט מסוים לאיש/משפחה שהכי תתאים לזה. ברוב המקרים הצלחנו בגדול..."

רז: "אספנו המון רעיונות מול כל מיני אנשים – בערך 30 איש, והתחלנו לגבש אותם סביב הקונספט שהיה במועדון בפגישה הראשונה – העתיד בראי העבר."

כאן מצטרף שאול נשרי, ומספר מה הביא אותו להצטרף לצוות חגיגות ה-70.

שאול: "היה לי רעיון לציין 50 שנה לנפילתו של בן כיתתי **יאיר גולדברג** ז"ל, במלחמת ששת הימים, אז חשבתי לעצמי לצרף את זה לחגיגות ה-70, כי אנשים יבואו במיוחד מחו"ל. אני גם חושב שלאירוע כזה, של חגיגות 70 להעוגן, חשוב שיהיה צוות מכל הגילאים. שילוב של הרבה רעיונות, וותק, ניסיון. מאוד מרגשת אותי העובדה, שסביב כל החגיגות והמופע המרכזי ומה שמקיף אותו, משתתפים בעשייה למעלה מ-200 איש!"

המשך בעמוד 8

איך נוצר הקשר עם כל מאות האנשים שעזבו את הקיבוץ?

עפרה: "בתחילת המסע יצרתי קשר עם נציג מכל קבוצה שהייתה בהעוגן ב-70 שנים האחרונות, שיתפקד כ"ראש קבוצה". כל הודעה שרצינו שתגיע לידיעת הקהל הרחב הייתי מוציאה בקבוצת ווטסאפ שפתחתי לכל "ראשי הקבוצות" וככה תקשרתי עם כולם. זו קבוצה שמנתה בערך 50 איש. הקבוצה פעלה בהודעות שיצאו לכיוון אחד... מי שרצה להחזיר תשובות או להעביר חוויות, עשה זאת בתשובה פרטית"

בשלב זה עוזב אותנו לצערנו **רזב"ש**, שתרם רבות לאווירה המשעשעת (שלא לומר הקורעת) של הפגישה עם הומור חד ונוקב, וממשיך לחזרה לריקודים לקראת המופע הגדול של חגיגות ה-70. יותר מזה אסור לנו לפרט. יפה לו. גם בוועדה וגם בהרקדה...

אורלי: "בזכות הנהגת הצוות יש אווירה מאוד טובה. הצוות עבד טורבו! נפגשנו כל שבועיים הודות לנורית ויוסי. יחד עם זאת כל הזמן ליווה אותי התסכול על כל הרעיונות הרבים שהיו לנו ולא התממשו".

אז למרות שחלק מחברי הצוות מתוסכלים מרעיונות גדולים שלא הצליחו להתממש, ביקשנו מחברי הצוות להזכיר לכולנו, איזה פרויקטים ואירועים נפלאים כן הגיעו לידי מימוש וזכו להצלחה רבה.

הנה הם לפניכם:

- **בחירת הלוגו לחגיגות ה-70** - כולל ההצבעה רבת המשתתפים שהתקיימה במועדון, בסיומה נבחר הלוגו המככב עד היום.
- **יום השואה** - שהוקדש ברובו לזכר המחנתת ההונגרית.
- **טיול המעפילים** - נסיעה לחוף הים של שפיים, לשם הגיעו האניות "אטראטו" ו"קולוראדו" ועליהם מייסדי הקיבוץ. לאחר פעילות קצרה בחוף - חזרה לקיבוץ, יציאה למסע שחזור העלייה לקרקע (כולל הקמת מגדל המים) וקינוח בחליקות ובפיקניק נפלא.
- **יום הילד** - פעילות לכל הקיבוץ בברכה ומחוצה לה, ומופע מקורי ומשובח של הורים וילדים ששרו יחד. פרויקט שחזור התמור נות של "אז והיום" בפייסבוק הקיבוץ שחרך את הרשת...
- **ערב "כך היינו" באולם התרבות** - ערב ששילב אנקדוטות מהווי הקיבוץ דרך סרטים לאורך שנות המדינה.
- **צמידים ל 70** - פרויקט גיוס המונים בו גויסו כמעט 12,000 ש, אותם ננצל לתמיכה בהקמת המוזיאון ובמופע המרכזי של החגיגות.
- **מדבקות לרכב** - מדבקות עם הלוגו של חגיגות ה-70. מכאן יוצאת פנייה נרגשת של חברי הצוות אליכם, בעלי הרכב האוחזים והאוחזות בהגה: אנא הדיקו המדבקות על הרכבים וסעו לשלום...

עד כאן הפרויקטים שהיו, מכאן הפרויקטים שיהיו...

שדרת היצירה - במהלך החגיגות ייפתחו לקהל 4 מוקדי יצירה, שימור ותוכן של המיטב של הקיבוץ, חבריו, בניו ובנותיו לאורך השנים: גלריה, מוזיאון, ארכיון ו"סינמהעוגן".

הגלריה: תוקם במיוחד לכבוד ימי החגיגות (במועדון לחבר) ומשלבת בתוכה תערוכה אינטראקטיבית של אומנים בני הקיבוץ בעבר ובהווה.

המוזיאון: ממוקם בחנות האופניים לשעבר ויצג את ציר הזמן של היסטוריית הקיבוץ ע"י תמונות, מוצגים ותוצרים שונים.

הארכיון: עבר לאחרונה למשכנו החדש בצמוד למזכירות הקיבוץ, וכבר זוכה לעדנה והתרגשות מכל המבקרים בו.

"סינמהעוגן": יופעל במסגרת חגיגות ה-70 לקיבוץ (בחדר הישיבות במזכירות), ובו יוקרנו מבחר מרגש של סרטים וסרטונים על הקיבוץ וחבריו - כולל סרטון משולב הדמיה תלת-ממדית שהוכן במיוחד לכבוד אירועי ה-70 ביוזמת קבוצת חברים, עוזבי הקיבוץ: "מגבעה חשופה - לישוב פורח"

רית: "אורלי ועינת, חייבת לשאול אתכן משהו... כולם כאן בצוות מתוך הקיבוץ, חיים פה כבר הרבה שנים, מה הביא את שתיכן להתנדב לצוות הזה?"

עינת: "אני מרגישה שזה הבית שלי. בכלל לא היה לי צל של ספק. 10 שנים אני פה בקיבוץ ומהרגע הראשון הרגשתי מחוברת ושייכת. לא הייתה בכלל שאלה. ישר אמרתי כן."

אורלי: "בגלל נורית ויוסי..."

יוסי: "כל החגיגות פוסחות, ולו לרגע אחד, על כל המעמדות והס־טאטוסים של האנשים פה - כולם עבור מטרה אחת. אנשים מתנדבים מכל הלב. כבר לא שואלים של מי אתה? אלא מי אתה? נגמרו האליטות..."

עפרה: "רוח ההתנדבות בשנים האחרונות תפסה פה תאוצה אדירה. יש פה המון יזמויות מקסימות, ולכל זה מצטרף המסע המופלא הזה של חגיגות ה-70 שאנשים עושים את זה מכל הלב!"

בימאי מופע ה 70

רוית ברוך, מרב אילן

חגיגות ה 70 לקיבוצנו בפתח, ובשיאן יתקיים המופע המרכזי אשר הולך לאגד ולקבץ סביבו עשרות משתתפים, הן בקדמת הבמה והן מאחוריה. כותבים, מפיקים, זמרים, רקדנים, שחקנים. מופע חובק גילאים מקטן ועד גדול.

את המופע הענק הזה, מביים ביד רמה, **מושיק סרדינס**, והכל **בהתנדבות מלאה וללא תמורה.**

מושיק (47), הוא בן זוגה של **לילך אפרת**, וחי איתנו בהעוגן כבר 6 שנים.

היה ברור לנו, שאין מצב להתחיל את החגיגות מבלי שנכיר אותו לעצמנו ולחברים, ונשמע מאיפה הגיע כל הכישרון הזה.

נפגשנו עם מושיק ולילך באחד מערבי השבוע, במרפסת ביתם המטופחת להפליא, סמוך לזכייתו במקום הראשון של מושיק, עם להקת הריקודים שלו עליה נרחיב בהמשך, בפסטיבל המחולות השנתי בכרמיאל.

מושיק, כוריאוגרף, במאי, כותב מוכשר, מורה למחול ורקדן בעצמו, נמצא בתחום כבר 25 שנה. מרגע שחרורו מהצבא, בשנת 91, ידע שזה מה שהוא רוצה לעשות. למד באקדמיה למחול בירושלים והתמקצע בקורסים לבימוי ולמשחק. את ההשראה והאהבה לריקודים קיבל מהוריו שאף הם רקדו בלהקת מחול. בשבתות היה מצטרף יחד עם אחיו לחזרות שלהם בכרמיאל. "שהינו שעות בחזרות הוריי" הוא אומר, "ונדבקתי במחלה... מכיתה ד' אני רוקד".

חגיגות ה 70

"כששמעתי שמדברים על חגיגות ה 70 פניתי ל**יוסי גרטלר** ואמרתי לו שאם ייצא מרכז לבימאי המופע, מקומי או חיצוני – אני בפנים. וכל השאר היסטוריה"

מה דחף אותך להירתם לפרויקט כל כך תובעני?

"מעבר לקטע המקצועי, זו הייתה הזדמנות בשבילי להכיר את החברים בקיבוץ. אני חי פה לא מעט שנים ורציתי להכיר את האנשים. אני אוהב לתרום ולפעול במקום בו אני חי."

מושיק הוא הכותב הראשי של המופע ויחד איתו כתבו גם **עידן**

רויזמן, דורון עמית, איל גל, אדם גל ועמית פואה.

"**עתליה באומר** הגיעה במיוחד מהודו לעשות את הכוריאוגרפיה לריקוד המודרני. **שלומי גווילי ויואב סרוקה** אחראים על כל הקטע המוזיקלי והם גם המפיקים המדהימים של כל המופע. המוטו היה לשתף כמה שיותר אנשים בכתיבה וביצירה של המופע, ואני שמח שיצא לי להכיר את האנשים הנפלאים והמוכשרים האלה. כל אחד בתחומו הוא נפלא ומוכשר ותורם המון להצלחה של כל הפרויקט הזה שטרם הגיע לסיומו".

מתי התחלתם להתאמן לכל הפרויקט הענק הזה?

"במרץ האחרון התחלנו לגבש את הרעיון למופע. בחודש מאי, אחרי עבודה קשה ומאומצת היה כבר מופע כתוב. ביוני התחלנו בחזרות על כל המופע."

הולך להיות ריקוד עם המון משתתפים. איך הצלחת ליצור מצב שכולם מגיעים לחזרות?

"נכון. 30 משתתפים. דבר כזה כבר לא היה מזמן בהעוגן... ההיענות פשוט מדהימה אותי כל פעם מחדש. אנשים מחויבים לדבר בצורה שלא תיאמן! קבענו יום מסוים ואנשים עושים הכל על מנת להגיע. זה מאוד מרגש. יש גם ריקוד גדול נוסף עם 28 ילדים שהולך להפתיע..."

כמה זמן בשבוע אתה משקיע לקראת החגיגות?

"בפועל, עם הרקדנים הקטנים והגדולים כ- 5 שעות בשבוע. מעבר לזה יש חזרות, שחקנים, צילומים, לאסוף קטעי וידאו ועוד אלף ואחד פרטים שבסופו של דבר מתחברים למופע אחד. הראש עובד - 24/7 וככל שיתקרב תאריך החגיגות, תתגבר ההתרגשות וכן החזרות"

כשהוא לא מביים את מופע הדגל של החגיגות אצלנו, מביים ומפיק מושיק הפקות סיומי שנה לבתי ספר שונים, בעיקר כיתות ו', משתתף בהפקות גדולות של מפיקים גדולים ומוכרים בישראל, דוגמת השתתפות בטקס פתיחת המכבייה האחרונה שם לקחה חלק להקת המחול "משגב", אותה הוא מלווה מזה 18 שנה ככוריאוגרף, ואיתה אף זכה במקום הראשון בפסטיבל כרמיאל שנערך לא מכבר, בשתי תחרויות שונות.

איך אתה מרגיש בהעונן?

"מאוד אוהב את הקיבוץ ואת החיים בקיבוץ, אבל אם יש משהו שהייתי שמח שישתפר זה כל עניין התרבות. חורה לי שחסרה פעילות שתכלול את כל האוכלוסייה. פעילות לחיילים, לוותיקים, לגילאי ה 40 פלוס ולילדים. צריך להבין, תרבות זה לא רק חגים. חגים זו מסורת. חגים לדעתי צריכים להיעשות בהתנדבות ע"י החברים. כל חבר יכול לקחת על עצמו חג מסוים פעם בשנה ויודע שהוא אחראי עליו. מנהל ועדת תרבות לעומת זאת, חייב להיות מישהו שהתרבות היא חלק מעולמו. שזה בדמו. שחי ונושם תרבות 24/7 שיביא תכנים אחרים במהלך השנה, וכן, זו משרה שמחייבת משכורת מכובדת ומכבדת."

היית לוקח את זה על עצמך יחד עם לילך?

"הייתי לוקח את זה על עצמי, אבל לא בעיניים עצומות, אלא בעיניים מפקחות ועם תכנית מסודרת וראייה לטווח ארוך..."

"לסיום אני רוצה להגיד תודה גדולה מכל הלב **לילך**, החצי השני שלי. אין ספק שבלי התמיכה ההבנה והעזרה הענקית שלה בכל מה שקשור למופע ה 70 ובכלל, לא הייתי מצליח לעשות את מה שאני עושה."

את להקת המחול הייצוגית משגב, המורכבת מנערים בגילאי י-יב המגיעים מישובי משגב שבצפון הרחוק, הוא מלמד ומאמן פעמיים בשבוע, וקשור אליהם בעבודות של ברזל. בספטמבר הקרוב ייסע יחד עם הלהקה לסין לפסטיבל מחולות ענק בשנחאי, ובדצמבר ימשיך לברזיל לפסטיבל של הקהילות היהודיות בדרום אמריקה. ראוי לציין שלהקות המחול במשגב הן מפעל ראוי להערצה ורוקדים תחתיו ילדים מכיתה ד' ועד בוגרים בני 60, הריקודים שלהם זה הכדורעף שלנו. של פעם... שם אם אתה לא רוקד, אתה לא קיים...

איך הכרת את לילך?

"לילך רוקדת ריקודי-עם במרכז "מירב" הסמוך לגבע כרמל, המושב בו נולדתי. באחת ההרקדות גם אני הייתי. עמדת לרגע עם השותפה שלי לריקודים, ובדיוק לילך נכנסה... אמרתי לשותפה: 'את רואה אותה? זו תהיה בת הזוג שלי'... מאז אנחנו 6 שנים ביחד."

**פעילות תרבותית
טיולים ונופשונים של המועצה האזורית עמק-חפר
עבור תושבים מגיל 65 ומעלה**

בימים אלה מתפרסמת התכנית לחורף 2017/18 בחוברת המועצה. (הדפים האחרונים הם לוותיקים). במקביל מתפרסם הכל גם בלוח המודעות על יד הכלבו ועל יד הדואר. אני מתנדבת כבר מספר שנים ומשתדלת ליידיע ולרשום כל מעוניין.

אנא, שימו לב לפרסומים ובואו להירשם!

אנני גוטרמן

09 - 8982330

054-3008143

העוגן
70 שנים של בית

לוח אירועים

חגיגות ה-70 לקיבוץ העוגן

שמחים ונרגשים להציב בפניכם
את תוכנית המגוונת
מצפה לנו סופ"ש גדוש באירועים והפעלות
רווי התרגשות ומלא שמחה.

סופ"ש בעים להעוֹזן, מתחילים....

דוקטור סוס "לפעמים אתה לעולם לא תדע את הערך של הרגע עד שיהפוך לזיכרון."

יום חמישי 2017 | 09 | 21

16:30 טקס פתיחת אירועי ה-70

נתכנס להתייחד עם יקירינו שהשאירו לנו קיבוץ להתגאות בו
בית הקברות | בהובלת כיתת חצב - רנית גוטרמן ודנה סו

17:15 "פעם היינו"

פעילות חווייתית ברחבי הקיבוץ במהלכה נפגוש ונכיר מחדש
נקודות ציון היסטוריות בחיי הקיבוץ שקיבלו "שדרוג" לרגל החגיגות.
ההתכנסות בשער הכניסה לבית הקברות | בהובלת עידן פלג ושני אגם נאור

18:15 טקס חנוכת הגלריה

גלריית האומנות שהוקמה במיוחד לקראת החגיגות תציג מגוון עבודות,
מיזמים, ציורים, מיצגים ווידאו ארט של מיטב אמני הקיבוץ בעבר ובהווה.
מועדון לחבר | בהובלת הצוות המארגן - איה בן-מיור כהן, עדנה גולן וכרמית מילר שדה

החל מ-18:30 לאכול, להיפגש, ליהנות

דוכני מזון ושתייה (בתשלום), מפגשי קבוצות וחברים, מוסיקה ואווירה...
בדשא של ה"פאב שמאב" | בהובלת אלישע שמרר וצוות השמאב

21:00 חידון ה-70 הגדול

פרי יצירתם של ליאורה אגם וגדי גדיש
בדשא של ה"פאב שמאב"

הגלריה, המוזיאון, הארכיון ו"סינמהעוגן"

יהיו פתוחים לקהל הרחב בין השעות 17:30-20:30

"הקשה הוא מה שאפשר לעשות היום.
הלא אפשרי לוקא קצת יותר זמן"
ג'ורג' סנטיאנה

יום שישי 2017 | 09 | 22

8:30 טיול אופניים לרפת החדשה

טיול משותף בחיק הטבע לכל המשפחה הכולל סיור והסבר קצר ברפת.
התכנסות במגרש החניה מול הכלבו | בהובלת דניאל פואה

10:30 פתיחת אירועי הספורט והפנאי

שלל תחרויות, אתגרים והפעלות לכל הגילאים, השכבות, המינים והכישורים!
ברירת השחיה וסביבותיה | בהובלת ינאי גל והמשפחה

16:30-20:00 "מפגשי שבועיים"

מפגשי קבוצות ספונטניים, מינגלינג, דוכני מזון ושתייה (בתשלום)
במדשאה וברחבה הצפונית של חדר-האוכל | בהובלת נועה שמרר ועמרי פורת

20:00 המופע המרכזי:

70 להעוגן - "העתיד בראי העבר"

בימוי: מושיק סרדינס, הפקה וניהול מוסיקלי: שלומי גווילי ויואב סרוקה
בגן האירועים

*בסיום המופע עגלת הקפה תיפתח מחדש ברחבת חדר-האוכל

23:00 מסיבת ריקודים

מסיבה אל תוך הלילה, עם מיטב הלהיטים והתקליטנים
של 70 השנים האחרונות

"פאב שמאב" | בהובלת אלישע שמרר וצוות השמאב

הגלריה, המוזיאון, הארכיון ו"סינמהעוגן"

יהיו פתוחים לקהל הרחב בין השעות: 11:00-13:00, 16:00-19:30

"הדרך הטובה ביותר לאבות את העתיד
היא ליצור אותו"
פיטר דרוקר

יום שבת 2017 | 09 | 23

16:00-10:00 המשך אירועי הספורט והפנאי

בריכת השחייה וסביבותיה | בהובלת ינאי גל והמשפחה

15:00-12:00 ארוחת צהריים קהילתית

מוזמנים להביא איתכם את האוכל, המנגלים הבוערים - עלינו.

במקום יהיו דוכני בירה וגלידה מקומיים (בתשלום)

"גן השבעים" - המדשאה ממזרח לבריכה | בהובלת רז בנשלום וריקי שנול פוקס

16:30 טקס סיום ופרידה

בקרבת בריכת השחייה | בהובלת משפחת רוזמן

הגלריה, המוזיאון, הארכיון ו"סינמהעוגן"

יהיו פתוחים לקהל הרחב בין השעות : 14:00-11:00

מוזיאון הקיבוץ הוקם במיוחד לקראת החגיגות ובו ניתן יהיה להתרשם

ממוצגים היסטוריים, סרטים ישנים ותערוכת TIMELINE של הקיבוץ מאז הקמתו.

ממוקם במבנה הצמוד לחנות "חי טוב" (פאב "המנזר" הישן).

בהובלת עמוס פלג, מרגה ודניאל דה בריון, יעקב גוטרמן, ליאורה ויוסי אגם, קרן שקד פוקס ולביא צרפתי

הארכיון מאגד ומציג את ההיסטוריה של קיבוצנו.

ממוקם במשכנו החדש בצמוד למזכירות (מחסן הילדים הישן).

בהובלת רותי לקנר הילר

סינמהעוגן קולנוע מקומי בו יוקרנו סרטים וסרטונים על הקיבוץ וחבריו.

ממוקם בחדר הישיבות במזכירות.

*למען הסדר הטוב, במהלך החגיגות, אנא דאגו לחנות בחניות המוסדרות.

*מסיבות שאינן תלויות בנו, ייתכנו שינויים בשעות הפעילויות הנקובות. הודעות עדכון יצאו במידת הצורך.

צלילי המוסיקה בשבילי הקיבוץ

איילת, שרון וסיון ענבר

אז אחרי שהבנו שלמדת כל כך הרבה, והתאמנת והשקעת וניגנת כל יום, מתי בעצם התחלת לעשות מוסיקה שגם אחרים ייהנו? לא רק לעצמך? מתי התחלת להופיע ולהפוך את התחביב לפרנסה?

"בגיל 22 התחלתי לעבוד ולהופיע עם "אנשי השדה", **אביב לביא ויוגב הילר** מהקיבוץ, ומאז עבדנו פול טיים. ניגנו ושרנו מוסיקת רוק פופ, הופענו כמעט בכל מקום, חרשנו את הארץ, גם בפאבים וגם במועדוני הופעות כמו "האוזן בר", כך במשך שנתיים - שלוש. אחרי כן, טסנו ללונדון לשנתיים בערך, שם גם הופענו הרבה בפאבים ובמועדוני הופעות."

השירים נכתבו על ידכם?

"כן".

כתבתם שירים יחד או לחוד?

"גם וגם. היתה כתיבה יצירתית והלחנה לחוד ומשותפת. עבודה כייפית בלי אגו. יצא שכתבתי שיר עם רעיון איך שהוא צריך להיות, וכשהבאתי אותו לחדר חזרות, החבר'ה הציעו שינויים, אז על אף שהשיר אישי, כשהגיע ללהקה הוא הפך להיות משותף, כמו פרודוקציה, סמכתי על היכולות שלהם ועל הטעם שלהם."

נשמע שהייתם כמו משפחה..

"היינו ממש 'משפחה', גרנו בשוק קמדן, בלונדון, חיינו באותו חדר כמו אחים, כשנתיים, אפילו אכלנו סלט מאותו כלי..."

אחרי שנתיים בלונדון חזרת לארץ. איך המשכת פה מוסיק לית?

"חזרתי לארץ עם אשתי **לוסי הופס**, זמרת אופרה העובדת במקלה של הפילהרמונית במשרה חלקית. הצטרפתי להרכב "ביג פוט", פרויקט של רוק עכשווי, קצת פסיכודאלי, המשלב את כל סגנונות המוסיקה יחד עם רוק (טורקי, בלוז, ג'ז ועוד), ואנחנו חתומים בחברת הקלטות גרמנית ומופיעים בכל הארץ.

חוץ מזה, ביומיום, כותב, שר ומקליט לפרויקטים אישיים שלי."

איך נראה סדר יום מוסיקלי?

"קמים לעבודה בחצי משרה או משרה מלאה. אי אפשר להתפרנס רק ממוסיקה. חוזר מהעבודה, מתאמן בנגינה, מקשיב ולומד מאנשים אחרים, ועובד לא מעט בעבודה מנהלתית סביב שיווק ההופעה שלנו וקביעת מועדי ההופעה. מנגן ושר כל היום גם בשעות הפנאי."

בנוסף לכשרון המוסיקלי הרב והמגוון שלו, אביתר הוא גם אופה, ומתעתד לפתוח מאפיה במרכז המושבה בפרדס-סחנה. מוזמנים בהמוניכם, הפתיחה בקרוב.

לסיום, ביקשנו מאביתר לשמוע אותו מנגן ושר, ולשמחתנו, הוא שיתף אותנו בשיר חדש שכתב והלחין. היה מרגש, נעים לאוזן ומהנה.

אביתר באומר, בן 32, בנם של **עליזה ואסא באומר**, נולד וגדל בקיבוץ, עזב לתקופה של כשנתיים ללונדון וחזר לכאן, אלינו להעוגן.

הראיון הפעם נערך אצלי בבית, **שרון וסיון** היו שותפים פעילים...

בילדותך, איפה פגשה אותך המוסיקה?

"אהבתי להקשיב להמון סוגים של מוסיקה, לשיר, הכל מהכל, מהביטלס, דרך ספר הג'ונגל ועד זוהר ארגוב. כשהתבגרתי סביב גיל 15-16 נהייתי בררן מוסיקלי והקשבתי רק למוסיקת רוק כמו: בוב דילן, לד זפלין, דיפ פרפל. בגיל 17 התחלתי ללמוד לנגן על גיטרה קלאסית, אקוסטית וחשמלית ופסנתר. בנוסף למדתי פיתוח קול ולכתוב שירים ולהלחין."

איפה למדת לנגן?

אצל המון מורים פרטיים במשך 6-7 שנים.

למדת אצל כאלו המוכרים בתחום המוסיקה?

"כן, אצל אלק ברשדצקי, המוכר למי שבתחום כנגן פיוז'ן, ואצל אלון נדל, אחד מנגני הבס הבכירים בארץ. הוא בעצם היה המורה הכי משמעותי בלימוד נגינת גיטרה בס."

מה ההבדל בין גיטרת בס לגיטרה קלאסית?

שרון (מחדד את השאלה): מה תפקידה של גיטרה בס בהרכב לבין שאר הגיטרות?

"גיטרה בס וגיטרה רגילה הן גיטרות שעובדות אותו דבר. גיטרה בס מכוונת אוקטאבה אחת יותר נמוך מגיטרות רגילות ויש לה רק ארבעה מיתרים. התפקיד שלה לחבר את הקצב עם ההרמוניה, כמו רוטב בסלט."

סיון: יש אפשרות להעלות אוקטאבה?

"כן אפשרי, לשים מיתרים דקים יותר, אך עדיין הגיטרה תישמע יותר בסית. התדרים יהיו נמוכים."

"חופשת" לידה

זהר גדיש עובד

עד לפתח ביתך, פעמיים בשבוע, תבשילים ביתיים, חמים, טעימים ומפנקים, עזרה שאין לתאר אותה בימים הטרופים של החזרה הביתה מבית החולים וההסתגלות לסטטוס המשפחתי החדש. היוזמה המבורכת הזו, הינה כל כך חשובה, ולא רק מהפן המעשי. יולדות רבות מציינות כי זו הייתה דרך נפלאה עבורן להכיר תושבים אחרים בקיבוץ וכן לגלות את ליבם הרחב, גם כלפי אלו שאינם מכירים כלל. תחושת הקהילתיות חזקה ביותר, וכאשר לפרויקט מצטרפים גם ילדיהן של המבשלות, הן בעזרה בבישולים והן במשלות, מחלחלים להם הערכים הנפלאים גם לשכבות הצעירות.

והדובדבן החדש שבקצפת - הלא הוא ה"שמרטף", הבית החם לאימהות הטרויות המתגוררות בקיבוץ (או גולות בכפר סבא). שם, יחד עם היולדות הטרויות הנוספות, אנו זוכות למפגש חברתי (עם אנשים בוגרים, וזה דבר יקר מפז כשכל היום מדברים לפעוטה שמחזירה לך מקסימום גרעפס כתשובה), לעיתים גם להרצאות וסדנאות בנושאים שונים ומגוונים הנוגעים לנו (כך, למשל, זכינו להרצאה של **סמדר הראל** ולסדנאות של **ליאה הילר** ו**אלונה בר-יונה** ועוד רבות וטובות), ביקורים של סבים וסבתות נרגשים וארוחות בוקר נהדרות. זהו המקום שלנו לחלוק עצות, לשאול שאלות, לפרוק, לתת כתף זו לזו ובעיקר לגלות שאת נורמלית בכל אשר עובר עליך בתקופה הזו...

וככה הימים חולפים להם, חופשת הלידה שהחלה באביב, נמשכת גם עכשיו בשיא הקיץ, ואוטוטו תישק גם לסתיו, ו**אופיר** הקטנה שלי, מרימה את הראש מתוך העגלה ומתבוננת בעיניים גדולות וסקרניות בעונות המתחלפות על פני ענפי העצים, ומאשרת. וגם אני, שזכיתי להעביר את התקופה הזו, חופשת הלידה אם תרצו, במקום הזה, בהעוגן.

את הכתבה הזו, יעידו **רוית ומרב**, לקח לי קרוב לחודש להכין. פה מילה, שם חצי משפט, הפסקה של יומיים, ואז עוד משפט או שניים. ככה זה כשאת אמא לתינוקת בת שלושה חודשים (עכשיו, כאמור, כבר ארבעה), שזקוקה למרב תשומת הלב שלך.

בין הנקות, לגרעפסים, להחלפת טיטולים, להרדמות, מקלחות, טיולים בקיבוץ, ביקורים אצל הסבים (משני הצדדים), טיפת חלב, רופא ילדים... פתאום הזמן לעשות דברים נוספים נהיה כל כך מועט ויקר.

כדי לוודא שאני לא היחידה שמרגישה שמישהו טעה מעט כשהגה את הביטוי "חופשת לידה", שמתי פעמי, כהרגלי, אל עבר השמרטף ותפסתי את הבנות הנוכחות לשיחה צפופה... השיחה לא התגלגלה כפי שציפיתי. אמנם צצו פה ושם רגשות אשם המלוות לעיתים אם טרייה, ואולי היו עוד כאלו שהסכימו איתי לגבי הטעות שבביטוי ועד כמה תקופה זו רחוקה מחופשה... אבל בעיקר בלטה בשיחה התחושה המיוחדת של לחוות את התקופה הזו, חופשה או לא, דווקא בקיבוץ שלנו.

אז בקיבוץ כמו בקיבוץ, מרגע פרסום הודעת ההולדת של תינוק זה או אחר ב"ביתנו", אין אפשרות להסתתר ולהסתגר. כמה כיף להסתובב בגאווה בשבילי הקיבוץ עם העוללה, כאשר העוברים ושבים מתקרבים לעגלה ומתפעלים, מתעניינים בשלומה ואפילו בשלום אמא שלה (אנוכי), מציעים את עזרתם הכנה, ויש את אלו המוסיפים ומייעצים עצות כאלו ואחרות, מתאימות וגם קצת פחות (אבל אין ספק שבכוונה טובה! בכל זאת, קיבוץ...).

במקביל, שמך נמסר מיד לצוות פרויקט הבישול ליולדות, והבשל-ניות המתנדבות משבצות עצמן למשך כחודש וכמו קסם מביאות

כדור שלג ושמו הפרעת קשב (AD מה? - כתבת המשך)

סמדר הראל פסיכולוגית חינוכית

בעיבוד תגובה כמו התפרצות לדברי אחרים, קושי לחכות לסיום השאלה כדי לענות תשובה, לחכות בתור, להתאפק, לא לגעת וכו'. לביטוי ההתנהגותי של התחום הזה יש השפעות חברתיות ניכרות. מעבר לביטוי בתחומים השונים, הפרעת קשב נוטה ללוש צורה שונה בהתאם לגיל ולהתפתחות.

• טרום לידה – ישנם מחקרים לפיהם לילדים עם הפרעות קשב היו תנועות עובר רבות יותר מהמוצע.

• בגיל הרך – חוסר שקט וקשיי הסתגלות כמו קושי להירדם ולסגל מחזור שינה סדיר, רגישות חושית לגירויים (אור, קול, מגע, ריח), פער בין ההתפתחות המוטורית ויכולת ההבנה להתפתחות איטית יותר של השפה לעיתים, עולם דמיון עשיר ומשחק סימבולי מפותח.

• לקראת ביה"ס – בנוסף לדברנות ופעלתנות יתר, רגישות חושית ועולם דמיון עשיר, יכולות להופיע חרדות, הרטבות לילה, גמגום, קושי לשבת ולהתרכז במשימות, פער בתפקוד בין המוטורי קה הגסה לעדינה, קשיי פרידה בגן וקשיים חברתיים והתנהגותיים (תוקפנות ואלימות).

• גיל ביה"ס וגיל ההתבגרות – היות ובגילאים אלה ישנן דרישות ליי מודיות שלא היו בגיל הגן, מתחילים לבלוט המוסחות וקשיי הריכוז, חוסר סדר וקשיי התארגנות, אימפולסיביות ובעיות משמעת ופער בין יכולות לציונים שמייצר פעמים רבות הערכה עצמית נמוכה ונטייה להמעיט בחשיבות התחום הלימודי. כשמוסיפים לקלחת הזו גם את התסכול וההשלכות הרגשיות ש"סוחבים" עוד מהילדות המוקדמת וגם את השינויים ההורמונאליים שמתרחשים בגילאים האלה, מקבלים תגובות רגשיות קיצוניות שיכולות להתבטא בהתפרצויות (בדרך סביב המעברים לחטיבה ולתיכון).

על אף היותה של הפרעת הקשב אורגנית בבסיסה, על הבסיס הזה צומחים ומתפתחים כמו על כר פורה מרכיבים התנהגותיים, חברתיים ורגשיים, שרק מחמירים את הבעיה הראשונית, ובהעדר הבנה מצד הסביבה או טיפול מתאים, כדור השלג הזה מתגלגל וגדל בעוצמתו ובהיקפו.

להורים ולסביבה בכלל יש השפעה משמעותית על ביטוייה והתפתחותה של הפרעת הקשב. זה לא אומר שצריכים להסיר אחריות מהילדים (במובן של: "זה לא אשמתו, יש לו הפרעה") וגם לא לרוץ לסמן V עם טיפול שלא בהכרח מתאים, אבל כדאי לזכור שילד שסובל מהפרעת קשב, באמת סובל לפעמים. ולא דווקא מהסימפטומים עצמם כמו מחוסר ההבנה והקבלה מצד ההורים, מההתייחסות של הסביבה, מתחושת ערך עצמי נמוך ומשאר ההשלכות הרגשיות.

מקווה שצירוף המילים "הפרעת קשב וריכוז" נשמע מעט פחות מבלבל...

אחת ההפרעות המבלבלות ביותר. זוכרים? יופי! וזאת כיוון שהיא נחקרת, מאובחנת ומטופלת ע"י גורמים רבים כל כך וכל אחד מתחום מקצועי אחר, עם ידע אחר או חלקי גישה ספציפית, גם כי מדובר בהפרעה אורגנית שאין לה בדיקה רפואית ממשית (עוד לא שמעתי שמאבחנים הפרעת קשב ע"י סריקות מוח), גם משום שהיא משפיעה על כל כך הרבה תחומים עד שהיא נתפסת כחלק מהאישיות ולא כהפרעה וגם כי היא מתבטאת בחוסר יציבות תפקודי. איך יכול להיות שהילד שלי לא מסוגל לשבת בשקט ולהקשיב בכיתה אם הוא יכול להרכיב לגו במשך שעות ולהיות מרוכז??? היכולת הזו לתפקד באופן כל כך שונה במסגרות שונות ובזמנים שונים מביא לחוסר מודעות גם של הילד עצמו וגם של ההורים והסובבים אותו שלעיתים מתקשים להפנים את העובדה שמדובר בבעיה רפואית שנובעת משיבושים נוירו-כימיים במוח ונוטים להאשים את הילד בעצלנות ולנפק פנינים כמו: "כשאתה רוצה אתה יכול" או "אם תתאמץ תצליח"...

אז כדי להפחית קצת את הבלבול, ננסה לעשות סדר -

להפרעת קשב יש סממנים מאד ברורים ומוכרים כמו קושי להתרכז בלמידה או תנועות יתר, אבל למעשה התפקוד הלימודי הוא רק חלק קטן לעומת ההיבטים ההתנהגותיים, החברתיים והרגשיים שיש להפרעת קשב. יש גם כמה סימפטומים שלא עומדים במרכז הבמה ולא מכוונים אליהם מספיק זרקורים, אבל הם עדיין שם והם חלק מההצגה... בין היתר הפרעות בשינה ובאכילה, קשיים בוויסות חושי ורגשי, קושי בשיווי משקל ובתפקודי מוטוריקה עדינה ועוד סימפטומים רבים ושונים.

כדי שאדם יוגדר כבעל הפרעת קשב (לפי ה-DSM 5 שהוא ספר האבחנות של האגודה האמריקאית לפסיכיאטריה), עליו לעמוד בכמה קריטריונים הקשורים לאחד משני התחומים של הפרעת קשב (או לשניהם).

תחום הקשב - מתייחס בעיקר לחוסר תשומת לב שיכול להתבטא בטעויות טיפשיות שאינן קשורות לחוסר ידע או הבנה, בקושי להתמקד ולעקוב אחרי הוראות, להשלים מטלות או לעבוד באופן מאורגן, בנטייה לאבד חפצים ולשכוח דברים. ביטוי נוסף הוא הסחת דעת, או בשפת העם "מוסחות" שנגרמת ע"י גירויים חיצוניים (קושי לסנן קולות, מראות, ריחות וכו') ופנימיים (אסוציאטיביות). נסו לדמיין שאתם אמורים לבצע מבחן במתמטיקה במהלכה של הופעת רוק באצטדיון או להתמקד בסיפור שאתם מספרים כשתוך כדי עוברות לכם בראש אין ספור מחשבות במהירות של מטוס סילון. לא כל כך פשוט...

התחום השני מחולק לשניים: היפראקטיביות ואימפולסיביות.

היפראקטיביות - מתייחסת לפעלתנות יתר שאינה מותאמת לסיטואציה ומפריעה לתפקוד וכן לסביבה. תחת היפראקטיביות נכנס כל מה שקשור לאי שקט כמו תזוזות של הידיים והרגלים, קושי לשבת, ריצה וטיפוס מוגזמים (או סתם אי שקט פיזי אצל בוגרים), צורך בתנועה מתמדת ודיבור בלתי פוסק.

אימפולסיביות - מתייחסת לכל מה שקשור לשליטה בדחף ולקושי

סיון ענבר

רחל פלד:

"דווקא בתקופה האחרונה יותר קל לי, כי דנה יותר חופשייה בשל היותה מורה אז אנחנו פחות עובדים..."

כשאנחנו עם הנכדים, אז מדי פעם אנחנו הולכים אליהם ומבלים אצלם כחצי שעה, וכשהם באים אלינו לפעמים זה שעה שעתיים. אם ההורים עסוקים או נסעו וצריכים תעסוקה לילדים, אז הם באים אלינו ואוכלים או משחקים.

בדרך כלל אני מדברת איתם, הם מספרים לי את מהלך יומם, בעיקר ענבר אוהבת לספר הרבה, בעיקר מדברים, לא כל כך משחקים אצלנו.

אנחנו אף פעם לא מתעייפים. מאוד ברצון מבלים איתם, ונהנים איתם, ואנחנו ממש לא מחכים ל 1 בספטמבר..."

שולה רויזמן:

"זה קצת מתיש אבל מאוד מאוד נותן סיפוק במיוחד עם נכדים כמו שלי. אני כל השנה מגויסת אליהם אז אין הבדל אם זה חופש או לא. אני עושה להם פעילויות אהה"צ ומנסה לגוון להם, לעשות משהו מיוחד. מה שצריך להבין שזה מאוד מגבש את המשפחה. אם לא היו ילדים קטנים, לא היינו כל כך מתראים. גם הילדים הגדולים וגם הקטנים מתקרבים אחד לשני."

אין ימים קבועים שהנכדים מבלים אצלנו. כשאני פנויה אסף מבלה די הרבה אצלנו.

הבית מלא צעצועים, אני גם עבדתי הרבה עם ילדים אז יש להם הרבה משחקים פה, מבלה איתם בבריכה, עושה איתם טיולים לפעמים בלילה, מכינים משהו טעים, רואים טלוויזיה. יש ימים שאני מכינה פעילויות מראש כשאני יודעת שהם איתי.

בוודאי שזה מעייף לפעמים. יש מצבים כאלה, כשזה קורה לי, כל כמה חודשים, לוקחת את עצמי ובורחת, לא בעת שמירה עליהם כמובן, לטייל, לבלות עם חברים ומשפחה. עושה את זה לפעמים, בכיף. כשהמים מגיעים עד נפש, אני מסתלקת לכמה ימים או חודשים למלא את המצברים.

אני לא מחכה ל 1 בספטמבר... היחידה שהולכת לבית הספר זו נכדתי תמר, וכיף לי מאוד להיות בחברתה, אבל היא לא מבלה אצלנו הרבה."

החופש הגדול החל, וכתמיד, ימי החופש של הילדים, אינם מסונכנים עם אלו של ההורים...

מה לעשות שצריך לפרנס ולהתפרנס, לעבוד במשרה מלאה ולפעמים אף יותר, ועוד מחויבויות שמשאירות לעיתים את הילדים בחופשת הקיץ שאין לה סוף, משועממים, בלי מסגרת, בלי מבוגר אחראי שישמור עליהם, ובקיצור... לא פשוט!

אז איזה מזל שיש סבים. סבא וסבתא. שבימינו רובם גם צעירים, וכוחם עדיין במוותנם, וכשמגיע החופש הגדול, הם מפשילים שרוולים, אוגרים כוחות, נושמים עמוק ויוצאים למשימה הגדולה מכל - להיות סבים של קיץ! לעזור להורים לשמור על הנכדים בחופשת הקיץ.

וכדי לשמוע על החוויות של הסבים והסבתות, עכשיו כשהחופש אוטוטו נגמר, שלחנו את כתבת הנוער הנמרצת שלנו **סיון ענבר**, לשאול אותם מספר שאלות.

השאלות לסבים של קיץ:

- ספרו לנו בכמה משפטים איך זה להיות סבא \ סבתא לנכדים בתקופת החופש הגדול?
- כמה זמן הנכדים מבלים איתכם?
- איזה פעילות אתם עושים ביחד, איך אתם מבלים בדרך כלל?
- מה אתם הכי אוהבים לעשות איתם?
- האם זה לא קשה לפעמים ומעייף?
- האם בסתר לבכם גם אתם כמו ההורים מחכים שכבר יגיע ה-1 בספטמבר...?

תמר אופיר:

"כמעט כל יום בשעה 16:00, ארגנתי לנכדה כל מיני פעילויות וחומרי יצירה על מנת להעביר את הזמן. יצירה בצבעי ידיים, הדבקת מדבקות, משחקי מים בחצר, גן שעשועים לפני שנעשה חם מדי. אני מנסה להעסיק אותה במגוון פעילויות גם במשך היום."

לוקחת אותה לטייל, הולכות לראות דגים אצל השכן ולאחר מכן היא משחקת בארגז חול. חוזרים לבית והיא הולכת לשולחן לצייר. מספרת לה סיפור, יש לה ארון צעצועים, כדור שאיתו היא משחקת, בובות היא אוהבת לשחק הרבה. כמעט כל יום מספרת לה סיפור אחר שהיא רוצה.

הכי אני אוהבת לתת לה נשיקות, הכל. אוהבת לשבת איתה לראות איך היא משחקת. אני תמיד יושבת ומסתכלת איך היא מציירת ומתקדמת. נהנית לראות ולשמוע אותה מקשקשת כל פעם מילים חדשות.

זה לא מעייף אותי. להפך, כשאני עייפה זה מאוד מעורר, אפילו היא עזרה לי להכין עוגה פעם (היא ערבה)..."

מועצת החברים

מיכה הראל

כיצד יורכב הגוף?

יוצעו לציבור רשימות מועמדים, ולאחר ההצבעה בקלפי יעשה מיון של המועמדים, לפי השתייכות לקבוצות גיל. כאשר כל קבוצת גיל תמנה 50 חברים, ומכל קבוצת גיל כזו ייבחרו חבר אחד, וחברה אחת, שזכו למירב הקולות.

וכך, תורכב המועצה מכ 11 חברים וחברות. חברים אלה ייבחרו לקדנציה של 3 שנים, ויבחרו מתוכם את היו"ר.

כיצד יראה המבנה הניהולי של הקיבוץ?

כל הגופים הקיימים (הנהלה עסקית, ועד, אסיפת החברים, והצבעות בקלפי) ימשיכו לתפקד בדיוק כמו היום. מועצת החברים תתפקד בדומה לבית המשפט העליון, ומעמדה בפניות שיוגשו אליה יהיה מעל הועד, ומתחת לאסיפת החברים.

כיצד תפעל מועצת החברים?

המועצה תדון אך ורק בנושאים שיועלו ע"י חברי קיבוץ בכתב, בצירוף לפחות 30 חתימות. (10% ממספר חברי הקיבוץ).

המועצה לא תפסול אף החלטה שהתקבלה ע"י הוועד, או האסיפה. סמכותה תהיה רק להקפיא החלטות ולדרוש דיון מחדש בוועד בהחלטות "רגישות", ולהציע כיווני תיקון להחלטה.

כל אחד שקורא מאמר זה, מוזמן לשקול האם זהו פתרון טוב לבעיה שהוצגה למעלה, או, אולי, יש לו הצעה טובה יותר. (או, אולי, בכלל, המצב הקיים נראה לכם עדיף...)

כאשר מסתכלים, מדי פעם, ממעוף הציפור, כיצד מתנהל קיבוץ העוגן, שומעים הערות מחברים, שמהו לקוי במבנה הניהולי שלנו בשנים האחרונות.

ואז, נשאלות 2 שאלות:

1. האם זה אכן פגם אמיתי שגורם באמת לבעיות מהותיות?
2. ואם כן, כיצד ניתן ורצוי לתקן פגם זה?

לפי התרשמותי משיחות עם חברים, הבעיה העיקרית היא, שאת הקיבוץ מנהל ועד שמייצג בעיקר את הדור הצעיר. וכאשר חלק מחברי הוועד לא תמיד ער למורכבות הנושאים העולים לדיון בוועד, ולא תמיד מכיר מספיק את צורכי האוכלוסיות המבוגרות יותר, עלולות להתקבל, לפעמים, החלטות לא הכי מאוזנות.

בקיבוצנו יש כ 320 חברים, מתוכם כ 1/3 פנסיונרים, 1/3 בגיל הביניים, ו- 1/3 צעירים. ובאופן טבעי, בוועד, שתפקידו בעיקר ניהולי, לא יושבים חברים מבוגרים.

כיצד ניתן לתקן בעיה זו?

בעבר, עלו מדי פעם, ובתקופה מסוימת אפילו היתה החלטה ב"מבנה הניהולי", שבוועד תהיה נציגות לכל השכבות, ונציגות מספקת לנשים.

להצעה זו, לדעתי, יש יותר מגרעות מאשר יתרונות.

אבל, ניתן גם לבחון הצעה אחרת (שמקובלת בכמה קיבוצים):

להקים מועצת חברים.

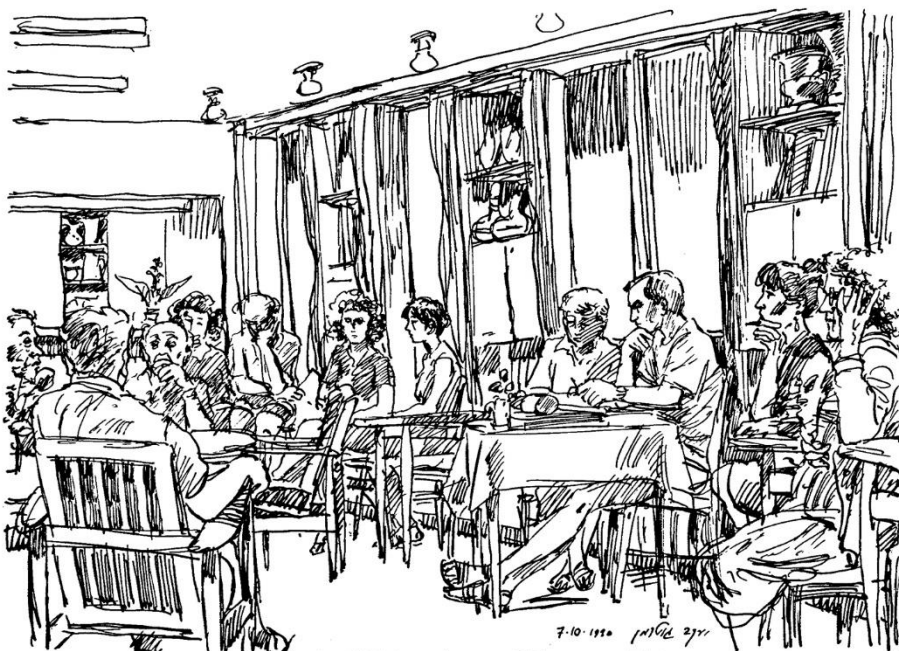
גוף כזה, אם נחליט להקימו, צריך לדעתי, לתת מענה לסוגים מאוד מסוימים של שאלות, ואסור שגוף זה יפגע בפעילות השוטפת והמבורכת של הוועד.

אז, מה רצוי שיעשה גוף זה?

1. ישמש כגוף הדומה ל-"בג"צ" במדינה.
2. יהיה בעל הרכב ייצוגי המשקף את הרכב האוכלוסייה (בדומה לסנאט בארה"ב, בו יש נציגים לכל מדינה).
3. תהיה לו סמכות מוגבלת - רק להקפיא החלטות שלדעת הגוף הזה, טעונות בדיקה מחדש ורצוי לתקן.

איך יתברר אילו החלטות אכן ראויות לבחינה מחדש ושינוי?

גוף זה יתפקד כבג"צ, ויעסוק רק בפניות בכתב מהציבור, בתוספת חתימות של לפחות 30 חברים, אשר יטענו שהחלטה מסוימת של הוועד, פוגעת בחבר בצורה מוגזמת, או פוגעת בקבוצת חברים כזו או אחרת.

הברזייה

ברכות חמות ושאפו ענק
לגאיה זוהר (שמרר)
ולבנות הפועל עמק חפר
על זכייתן במקום הראשון
ובמדליית זהב
במשחה שליחים 100X4 מעורב
באליפות ישראל
גאים בכך!

לסבתא נוגה וסבא מוטי ענבר
לדודים שרון, דותן, אופיר והמשפחות
להורים המאושרים כרמל ומעיין
ברכות חמות להולדת הבן, הנכד והאחיין

אורי

אח לעומרי המתוק

לאלונה ואור בר יונה
ברכות חמות ומזל טוב
להולדת **הבת**
אחות לנתנאל החמוד

לשמחה ברקאי

ברכות חמות ומזל טוב גדול
ליום הולדתך ה-85

הרבה נחת ובריאות מכל חברי הקיבוץ

לשחף מאוטנר
ברכות חמות לרגל הגיוס לצה"ל,
היישר למדים הכחולים של חיל האוויר
מאחלים לך המון הצלחה
בקורס חוקרי מודיעין חזותי
התאקלמות מהירה בחיים החדשים,
ושהכל יעבור בדרך הקלה ביותר

ברכות חמות והצלחה בדרך החדשה שבחרו, נשלחת מכל חברי הקיבוץ

לרוני בלייר, תום חגאי ועמית מסס

המתחילות בקרוב את שנת ה"ג שלהן במכינות ובשנת שירות, כל אחת בדרך המיוחדת
בה בחרה ללכת, לחוות לראות דברים חדשים ולדחות את הגיוס בשנה נוספת.
בהצלחה לכולן וכל הכבוד על ההחלטה המיוחדת והמאתגרת.

קהילה מחבקת בחודש ספטמבר

קהילה מחבקת ממשיכה בפעילותה השוטפת גם בימי הקיץ החמים.
המפגש הקרוב מתוכנן ליום שבת 9/9/17 בשעה 18:00 במועדון לחבר.

והפעם - "מופע חלילי עולם"

אומן החלילים איציק לוי (אחיה של חנה שמחוני שלנו!)

יקח את הקהל למסע מרתק, מפתיע ווירטואוזי בעקבות חלילים בעולם.

מפי הטף

שמעה, ליקטה והביאה לדפוס:
איילת ענבר

נועם פלג חיים (6),
מספרת ליהלי (חברה מהגן)
ש: "לפני שהיה לי בגד ים
ויקינגי (ביקיני), היה לי בגד ים
שלם...."

דרור פריידין משכיב את
הבנות לישון.
מייha (3): "אבא, אתה
שומר עלינו?"
דרור: "כן, מייha".
מייha בהחלטיות: "אז למה אתה
שוכב? אתה צריך לשבת...."

גוני רוזמן (3.5) שמע בסיפור,
שאנחנו גוברים כשאנחנו ישנים.
בבוקר התעצבן, כאשר המדידות
במשקוף הראו שעתי אחיו הבכור
בן ה-6 עדיין גבוה ממנו.
גוני נכנס למיטה והודיע: "אני
נשאר במיטה לגבוה, עד שאהיה
יותר גבוה מעתי...."

יונתן רונן (וויג) (4.5):
"אמא, את יודעת שראיתי
דינוזאור בתקופה שלנו?"
שלי: "וואו! באמת??"
יונתן: "סתם, סתם.
ראיתי רק שלד שלו...."

מי אני ומה שמי?

ליאורה ויוסקה אגם

אי זוכר את אי שיאש
הצריף הזה?

אוכל שבא מהלב

הקוקילידה של יובל & גל

אז לכבוד הקיץ ההביל והחם החליט יובל לשתף את כולנו במתכון מפנק של קוקילידה.

מזמנים להפעיל מזגן, להיכנס למטבח, וקדימה לעבודה ו... שיהיה בתאבון!

קוקילידה ביתית

מצרכים:

400 גרם ביסקוויטים
מיכל שמנת מתוקה
100 גרם שוקולד מריר

למקצף:

מיכל שמנת מתוקה להקצפה
חבילת אינסטנט פודינג וניל
1\3 כוס חלב

אופן ההכנה:

שמים בקערה 50 גרם שוקולד מריר עם חצי מיכל שמנת (חצי כוס) ומחממים במיקרו לקבלת תערובת חלקה, מוסיפים 200 גרם ביסקוויטים מפוררים ומערבבים היטב לקבלת תערובת אחידה.

חוזרים על הפעולות שנעשו עם החצי השני של המצרכים (50 גרם שוקולד מריר, חצי מיכל שמנת מתוקה ו 200 גרם ביסקוויטים מפוררים).

פורסים שתי יריעות ניילון נצמד על משטחי העבודה ומניחים את התערובות על היריעות, מגלגלים את התערובות כאשר הניילון הנצמד עוטף אותן עד לקבלת גליל שוקולד עטוף בניילון נצמד, חוזרים על הפעולה עם התערובת השנייה.

שמים את שני הגלילים במקפיא ומככים עד לקפיאתם, בינתיים מכינים את המקצף: מקציפים בקערה מיכל שמנת מתוקה, חבילת אינסטנט פודינג וניל ו 1/3 כוס חלב עד לקבלת קצפת מתוקה.

מוציאים את הגלילים ומסירים בעדינות את הניילון הנצמד, חותכים את הגלילים לפרוסות של כ- 1 ס"מ כל פרוסה.

לבסוף בין כל שתי פרוסות של השוקולד מכניסים כף קצפת וסוגרים כסנדוויץ.

גליה אנדי פונטרמולי

לכבוד הקיץ והחופש הגדול של ילדינו, שבעצם כבר קרב לסיומו, החלטתי לחפש דווקא מישהו מהחבר'ה הצעירים ולבדוק האם יש מישהו שמתעניין ברזי המטבח.

האמת, זה לא היה קשה כל כך, ואכן מצאתי!

נעים להכיר - יובל גל

יובל, בן 14, עולה השנה לכיתה ט' בבית הספר "רמות ים", בנם של **לילך** (נשרי) ו**אירם גל**, אח בכור ל**דניאל** (דונדון), שעולה לכיתה ג', ולרכש החדש בן העשרה חודשים **ירדן**, או בכינויו - ג'ורדי.

בשיחתנו נזכר יובל שגם כילד קטן אהב לקרוא את המתכונים בספרי הבישול ולנסותם, לא תמיד יצא... אבל תמיד היה סקרן לתוצרת ובייחוד בתחום הקונדיטוריה, ואף עלתה בו מחשבה שביום מן הימים יממש את אהבתו וביאזשהו שלב ירצה ללמוד להנאתו את סודות הקונדיטוריה.

לשאלתי איך זה מבחינתו החיים בקיבוץ, ענה:

מגניב... (בשפת הצעירים) רק המיקום קצת מקשה, וזה שעדיין אין רישיון ותמיד יש צורך בהסעות של ההורים להרבה מקומות.

השכבה של יובל היא בעצם שכבה מאוד מצומצמת - בן קיבוץ יחיד - יובל!!! לכן מתחבר בעיקר לחבר'ה של השכבה מתחתיו ומעליו.

יובל היה רוצה ושמח אם היו משקיעים יותר בפיתוח מגרשי המשחקים, כדורגל, כדורסל, שהבריכה תהיה מקורה ואז יהיה אפשר ליהנות גם בחורף.

הלו... זרקנו רעיון... מישהו על זה?

ילידת אנדורה, בת 47, נשואה לארז גולן
אמא ללאיה (16), אדם (12) וג'מה (9).

מדף מועדף

אני מעדיפה ענף על פני מדף...
ענף של עץ עם כל העלים
והפרחים שעליו. להביט עליו ועל
כל המכלול שבו, מאשר להביט
על מה שיש במדף של סופר.

תוכנית טלוויזיה

אין לנו טלוויזיה בבית

חוויל

אין כמו בבית...!
גירונה בקטלוניה (ספרד)

חנות אהובה

אהבה שנייה -
חנות יד שנייה ברופין

שופינג

Bio-center בביתן אהרון
ורשת Camper חנות נעלים
מדהימה שמקורה בקטלוניה אך
יש גם בישראל

גילטי פלז'ר

אכילת לחם

מעצבן

לשמע את הוויכוחים בין הילדים שלי.
מאד מעצבן, ומעצבן עוד יותר
להתעצבן בגלל זה!!

יום שישי

עובדת בגן, עושה הסעות
לאימונים של אדם, מכינים
ביחד ארוחת ערב וקינוח טעים
ואז לנוח!

קניות לבית

ביום רביעי, היום החופשי שלי
מהעבודה בגן סביון, אני עושה
קניות לבית בשופרסל הקרוב
לבית, שם יש את כל המצרכים.

כושר

אוהבת לרוץ ולעשות קונטקט
(שיטת מחול המתבססת על
הקשבה וזרימה בין שני
אנשים או שלושה הרוקדים
ביחד), ולאחרונה אוהבת גם
לשחות.

אינטרנט

אוהבת לצפות באינטרנט בסדרות
של Hercule Poirot, סדרות
המבוססות על ספרים של הסופרת
אגתה כריסטי אודות המפקח
הבלגי המפורסם הרקול פוארו,
בהרצאות של פרופסור יעקב רז
בנושא בודהיזם, ובסרטונים
בנושא מחול -
contact butho improvisation

קפה

הקפה של הבית במכונת
מקינטה עם חלב מנוער.

בית קפה

L'arc בגירונה, העיר בה גדלתי
בקטלוניה, בית הקפה היחיד שיש לו
קתדראלה בחצר.

	10	9		8	7		6	5	4	3	2	1
15	14		13		12							11
				19		18		17				16
	23			22					21			20
		27				26				25	24	
				31			30	29				28
					33				32	31		
	39			38		37		36			35	34
43		42						41				40
	48		47			46			45			44
				52			51			50		49
	55				54					53		
			58				57					56

מאוזן: 1. משפט ברכה למתחילים ללמוד בשנה הראשונה, (1,4,4), 9. אחד מכלי הכתיבה, 11. חופש שהיה מקובל בקיבוץ למ- שפחות, בימים עברו, (2,4), 12. כלי עזר למורה בכיתה, 14. אחד ממשחקי הכדור: קולעים לתוכו, 16. קיווה, 17. אביזר לנסיעה, לחפצים אישיים, 19. בעזרתו כותבים על לוח הכיתה, 20. אחד הטעמים, 21. טוב לו בחיים, 22. יחידת הספק חשמלי, 23. אחו, 24. רלטיבי, 26. לבדוק, לבחון אם מתאים, 28. ביטוי: לא עשה כלום, לא ... אצבע, 29. מקום לגור בו, 31. עיר בירה, 31. באירופה, (כ"ח), 31. בהמת עבודה, 34. לאחר החופש, חוזרים אליו, (8,4), 40. טובת מראה, 41. מהילת חומר עם מים, 42. בכה, 44. נהר באפריקה, 45. נרגז, 46. החיילים לובשים אותם, 48. עלה בספר, 49. אחת מנשות הנשיאים בארה"ב, 51. עמוד מים, 52. מכשיר בישול סיני, 53. כבר דרוזי בצפון, 54. אחת האותיות, 55. דב מפורסם בספרות, 56. מילת הוקרה על מעשה טוב, 57. עוד אביזר שחייב להיות אצל כל תלמיד, 58. מאכל נוזלי לקינוח.

מאונך: 1. 12 חודשים, ברבים, 2. "טבולה ראסה", (3,3), 3. מאכל מתוק וחביב, 4. זז, 5. שנה אחרונה ללימודים, 6. אחד הצדדים, 7. תבלין, 8. אחד מחודשי הקיץ, 10. מגש, 13. במכון הכושר בין היתר עוסקים ב... הגוף, 15. עוד מכלי הכתיבה של הילדים, (ר), 18. אחת המגילות בתנ"ך, 21. פלא, 25. חבילה קטנה, אריזה קטנה למשל של סיגריות, שוקולד, 27. סטודנט לא באוניברסיטה, בכיתות יותר צעירות, 28. במעבדה מבצעים הרבה כאלו, כדי ללמוד מה יקרה. (ר), 30. חודש בקיץ, 32. לא קשה, 33. נחל מפורסם בצפון, 35. בהעוגן קראו כך לשמיכת החורף, 36. הוד, 37. "ירביץ תורה", 38. תרופה ידועה להרגעה, 39. חדר שחובה לבנות במבנים המודרניים, 43. כלי כתיבה לתלמידים בכיתות הנמוכות, 45. כלי שיט קטן, 47. משהו לחיקוי, דגם, 50. חומר לבן, 51. הרצה, 54. חומר שקוף לציפורניים, 55. חתיכת לחם.

פתרון מי אני ומה שמי

הצריף של סבא משה כץ, אשר כונה סבא טולסטוי על שום דמיונו לסופר לב טולסטוי. אביה של חברת הקיבוץ בת עמי בסן ז"ל, איש שקט וצנוע, גר בצריפון הקטן ועסק בהכנת גבינות עיזים שקיבל מילדי חברת הילדים שחלבו את העיזים במשק הילדים. ילדי חברת הילדים של אז, כבר סבים היום, וודאי זוכרים מפגשים מיוחדים עם סבא טולסטוי...

צילומים: ארכיון הקיבוץ

כל שנה, וכיתה א' שלה

